

Udskriftsdato: 15. december 2025

KEN nr 9324 af 15/04/1994 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse O-40-94 om kontanthjælp - opholdskommune - flyttehjælp - 18 år - hjemmeboende

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 20852-92

Ankestyrelsens principafgørelse O-40-94 om kontanthjælp - opholdskommune - flyttehjælp - 18 år - hjemmeboende

Resume:

Den omstændighed, at en person fyldte 18 år og ønskede at flytte hjemmefra, kunne ikke i sig selv bevirke, at der forelå en boligmæssig forbedring, som medførte, at tilflytningskommunen skulle give samtykke til flytningen. Om der kunne bevilges hjælp til flytning måtte bero på en samlet vurdering af personens forhold.

Kassation:

Principafgørelsen er afløst af en nyere afgørelse

Kassationsdato:

01-07-2011

Love:

Lov om social bistand - lovbekendtgørelse nr. 829 af 1. oktober 1992 - § 47, stk. 1 og § 47, stk. 2

Lov om aktiv socialpolitik - lovbekendtgørelse nr. 1460 af 12. december 2007 - § 85, stk. 1

Vejledninger:

Socialministeriets vejledning nr. 49 af 5. marts 1987 om kontanthjælp efter bistandsloven - pkt. 30

Note:

Afløses af 101-11

Sagsfremstilling:

En kvinde havde modtaget kontanthjælp efter bistandsloven siden den 28. august 1990, hvor hun fyldte 18 år, svarende til taksten for unge hjemmeboende.

Den 13. oktober 1990 ansøgte hun A kommune om hjælp til flytning og indskud, idet hun ønskede at flytte ind i et værelse, som hun havde lejet i B kommune. Den månedlige husleje udgjorde 1.300 kr., og der skulle betales en måneds husleje i indskud.

Samme dag anmodede A kommune B kommune om samtykke til flytningen.

B kommune gav afslag på samtykke og begrundede afslaget med, at kvinden hele tiden havde været hjemmeboende, og at der ikke forelå oplysninger om, at de boligmæssige forhold i hjemmet var ændret, således at der ikke var plads til kvinden. Der forelå således ikke en boligmæssig forbedring i lovens forstand.

B kommune henviste desuden til, at der heller ikke forelå en erhvervmæssig forbedring, og udtalte desuden, at § 47 ikke generelt giver adgang til flyttehjælp til helt unge, der flytter hjemmefra.

A kommune havde i forbindelse med sagens behandling i ankenævnet anført, at kvinden var overladt meget ansvar i forbindelse med pasning af en lillesøster og pasning af hjemmet. For at støtte ansøger i en

selvstændig voksentilværelse valgte kommunen at dække udgiften ved flytning til egen bolig. Ankenævnet fandt, at B kommune ikke havde været berettiget til at afslå at meddele samtykke til kvindens flytning fra A kommune til B kommune.

Afgørelsen var begrundet med, at der forelå en boligmæssig forbedring, idet ansøger flyttede hjemmefra for første gang, efter at hun var fyldt 18 år.

B kommune havde i forbindelse med anken henvist til, at nævnets afgørelse ville kunne tilskynde nogle kommuner til at eksportere problemfyldte kontanthjælpsmodtagere til andre kommuner, uden at fraflytningskommunen i det mindste blev betalingskommune i op til 2 år. Kommunen fandt ikke, at der forelå en boligmæssig forbedring i den beskrevne situation.

Ankestyrelsen havde fra A kommune fået oplyst, at kvinden før flytningen boede sammen med sin moder og en søster, født i 1979. Familien boede i en 8-værelses lejlighed på 195 m².

Sagen blev behandlet i principielt møde til afklaring af, om der foreligger en boligmæssig forbedring efter bistandslovens § 47, stk. 1, når en ung flytter hjemmefra første gang efter at være fyldt 18 år.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at der ved vurderingen af, om hjælp til flytning kunne bevilges efter bistandslovens § 47, skulle ske en samlet vurdering af kvindens forhold.

Den omstændighed, at kvinden fyldte 18 år og i denne sammenhæng ønskede at flytte hjemmefra, kunne ikke i sig selv bevirke, at der forelå en boligmæssig forbedring, som medførte, at tilflytningskommunen skulle give samtykke til flytningen.

Med henvisning til oplysningerne om, at kvinden inden flytningen boede sammen med sin mor og en søster under rimelige boligforhold, fandt Ankestyrelsen ikke, at der ved flytningen var sket en boligmæssig forbedring, som kunne begrunde bevilling af flyttehjælp efter bistandslovens § 47, stk. 1.

Ankestyrelsen fandt derfor ikke, at B kommune havde været forpligtet til at meddele samtykke til flytningen efter bistandslovens § 47, stk. 2.

Ankestyrelsen bemærkede, at styrelsen ikke havde kunnet tillægge det afgørende betydning, at kvinden som hjemmeboende skulle deltage i sædvanlige daglige gøremål.

Ankestyrelsen ændrede således ankenævnets afgørelse.